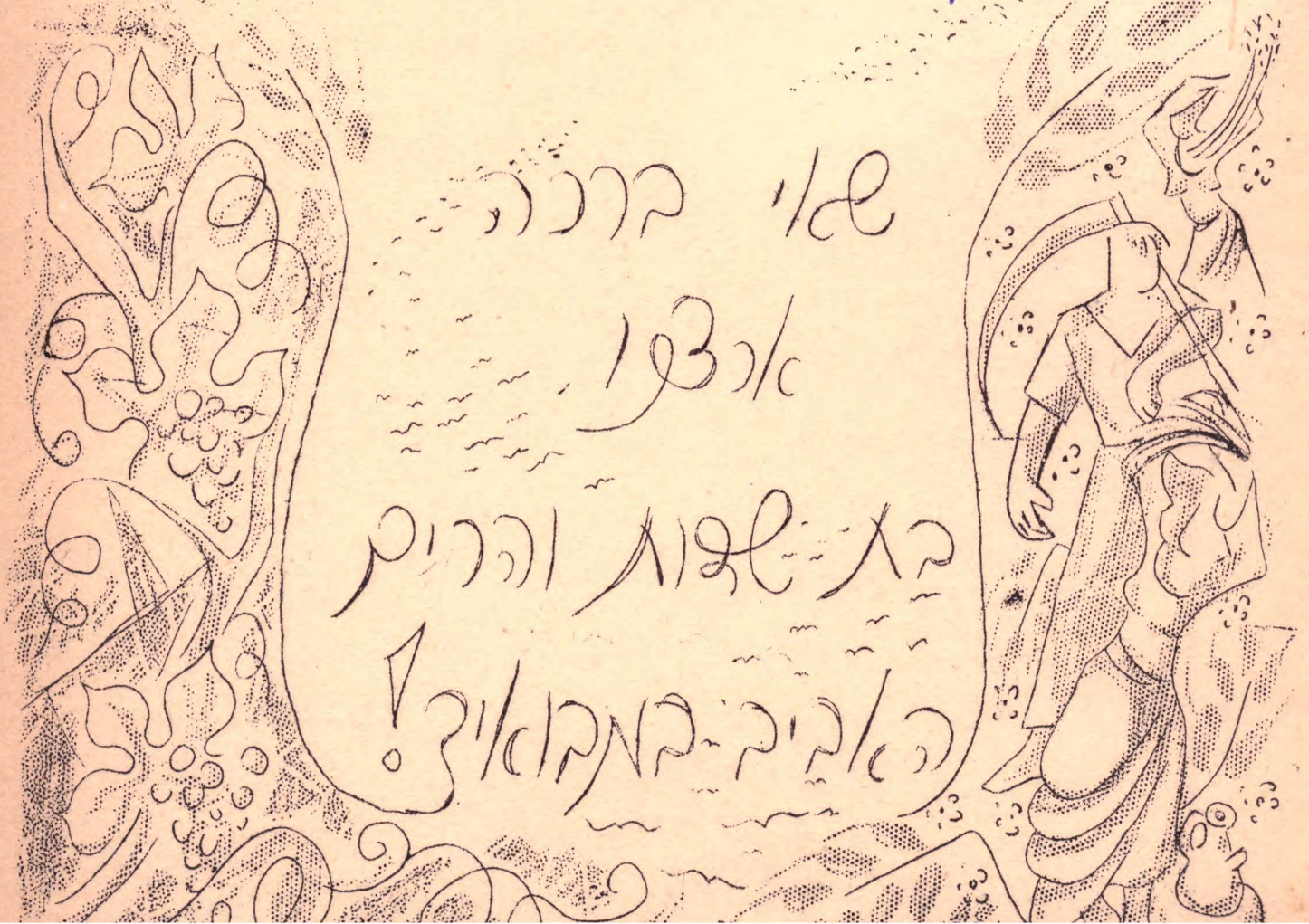

7 02/42

נסח 100

הימים החורפיים מלאי ענני הגשם המסתירים את השמש ומשמים עלינו אוירה של אי שקט וסערה עם נוף הסבע העגום השקוע בתרדמה ושלולית הבוץ. כל זה מתחיל להשתנות, אט, אט העננים האפורים מתפוררים עם כל משב רוח קלה והשמש מתחילה לשהות יותר ויותר בשמים, בימים אלה הפריחה פתורה צמחית הארץ מתעוררת לאחר ימי הצינה והם הם המבטרים לנו את בוא האביב.

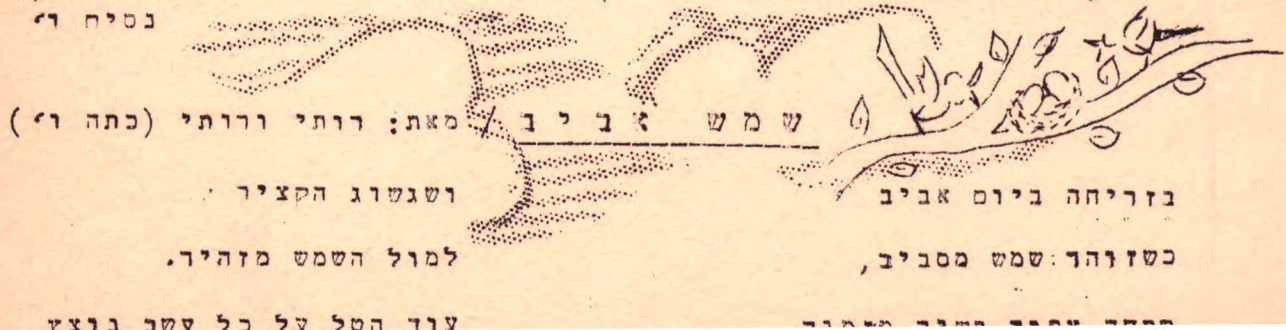
האילנות מתעוררים ומתחילים להראות לנו שימני חיים, השקד מתכסה בפרחיו הלבנים, בנוסטנים הרמונים והתאנים מתחילים להלביש לענפיהם מראה הגיגי כשסעעי עליהם הסגורים נפרמים אט אט ועלעלים זעירים מתחילים לבצבץ החוצה. הגפנים אף הן אינן מסגרים אחריהם ומזדרזים למקוח "עיניהם" גם צל החורש הסבעי שבארץ מתחילה התעוררות באביב, האלה והאלון הלבנה והעוזרד שעמדו בשלכת מקיצים משנתם עם לטיפת הקרניים החמות ומתחילים ללבלב.

בימים אלה האויר שאנו נושמים דנוי בריחות שונים אולם עולה על כולם ריחה של עצי הדר הנשא למרחקים גם הם כנצלים את הימים הללו כחבריהם ומספקים צוף ואנקה לדבוריה שאגב מעוכה מפרח אל פרח מפריה את צלקות הפרחים.

כמה נעים לאחר רוחות החורף הסוערות והימים הגשומים למצוא עצמך מטיל מתחת לרקיע הנקיה מכל עב קטן כשהשמש יוקדת ומחממת ולחזות במראה הסבע הלוטש גונים שונים בהתאם לצבעיהם מרהיבי העין של הפרחים הקמים לתחיה, ואם לא תחוש בשנוי זה בימי טיול הרי בודאי הנך חש זאת בימים שעליך לצאת לעבודה בשדה בשעה מוקדמת ללא ספק עוד זוכר הנך את הימים הגשומים כשדפקו בדלת הדרך והקיצוץ משנתך הערבה, אז בימים הקרים הללו בכרת להשאר עוד דקות מספר במסתך החמה תחת לצאת החוצה - לקור.

אולם באביב קרני השמש הראשונות קוראות לך לקור ואתה כאלו קשור אליהם מציינת. אינך רוצה לבזוז את זמנך לריק, קופץ מן המטה, מתלבש פותח את החלונות והנה כבר בשעות המוקדמות היום ישלש אור, צפוריה עפת אנה ואנה כשהן טרודות בחפוש אחר עשבים יבשים או קנים דקים לשם בנית קינם. אחרות יושבות על בדיה ומזמרות את שיריהם העליזים - בזאת הדרך מקבלות את בוא האביב.

בדרך הנסיעה לשדה אינך מתכוין כבימי החורף בפיינה כשעליך מעיל הגשם, אלא הרוח האביבית הקרירה הנושבת בשעות הבוקר מחיה את הנפש. מבטי כל הנוסעים שלוחים לכל עבר וכולם מופתעים מדי יום ביומו משרואים את הפריחה האביבית שרצת כל מסגרת. רק אתמול השטיח הסבעי היה ברובו ירוק משולב עם צבעם הצהוב של הסביונים וצפירני החתול, באורם של הכלנית והצבעוני, מהיום ואלך השטיח מתגון בקצב מהיר עם התוטפותו של הקחון כחול, האירים המצוי ועוד אלפי פרחים המתעוררים בימי האביב, בפני הירקן המהלך מדי בוקר לאורך הערוגות הזרועות מצטיירת בת צחוק של רוחה כשרואה את עלעליהם הקטנים שלהגזר והמלונים המנצנצים כבעד סדקי האדמה כמוהו עושה גם הכורס וכל איש הקלאי וכולם יחד ששים לקראת בוא האביב. אולם אין להתעלם השנה מיגונם הרב של הקלאים רבים שלא זכו לראות גבוא אביב את נביטת שדותיהם, כי שוב אותה האדמה כבחורף מכוסה עשבי בר אין לשער עוד כמה אנו תורמים לשלל צבעיו של השטיח האביבי אגב עבודתנו בגינות והכסירנו את הקרקע לפריחתו של אמנון ותמר של כנסור וכל שאר צמחי הנוי למיניהם, וכל האמור לעיל כלול ב"אלף פרחים לפתע יפרחו וכסו את עין המדבר" - נסיח ר'

שמש אביב / מאת: דותי ורותי (כתה ר')

ושגשוג הקציר / מזריחה ביום אביב

למול השמש מזהיר. / כשזוהר: שמש מסביב,

עוד הטל על כל עשב נוצץ

תולדות חג פסח.

אחד החגים הגדולים ביותר בימינו הוא חג הפסח. כולם יודעים שאת חג הפסח חוגגים אנו בהתאם לתנ"ך כזכר ליציאת מצרים. אולם המדע המקראי מראה לנו שחג זה כמו רוב החגים בישראל ובעמים שורשם עמוק מאוד, חג זה עובר דרגות שונות של התפתחות עד שמקבל את בסיסו והסברו הסופי. לחג בתנ"ך 3 נמוקים: 1. החג הוא חג יציאת מצרים ובטויו המעשי הוא חג הקרבת זב - קרבן. שאר שני הפרושים הם: חג המצות והבאת העומר. עצם פסח אינו חג. מתוך למעלה מ-40 פסח שהמלה פסח נזכרת, רק 3 פעמים הוא בא בצירוף המלה חג (שמות י"ב 14, שמות ל"ד 25, יחזקאל כ"ה 25) שלושת בטויו החג אינם באים תמיד יחד למשל: במדבר כ"ה 17-16 כתוב: ובחודש הראשון בארבעה עשר יום לחודש, פסח לאדוני. ובהמישה עשר ביום להדש הזה חג שבעת הימים; מצות יאכל. בפסוק כתוב פסח לחוד חג המצות לחוד, למעשה בזכר חג המצות בלי פסח בכלל.

פסח הוא בתנ"ך ברוב המקרים לא חג רק קרבן. אמיליו עם אפשרות של דחיה לחודש שני, דבר שאינו מקובל בשום חג אחר (במדבר ט"ז 1 - 1) בתנ"ך מסופר כיצד להקריב לחג זה את הקרבן וכיצד לא, בתוספת הסברה אטאולוגית למה מביאים קרבן זה הקורבן הוא כמוצא קדוח לסני ידיעת מלאכת הבשול ועל כן יש לאכול אותו צלוי ולא מבושל. (במדבר) הקורבן הזה היה בראשיתו כנראה קורבן רועים שהקריבו אותו בחוג משפחה עם גמר ההמלטות והחליבה, בראשית שנת הרועים חדשה. הפסח בא כנראה מצורת הקרבת הקרבן כפי שמסופר בבראשית ט"ז או כפי שמסופר במלכים א' י"ח 26 - וקרו בשם הבעל מהבוקר ועד הצהריים לאמור: הבעל עמנו ואין קול ואין עונה ויפסחו על המזבח אשר עשה. כשבני ישראל נכנסו ארצה ועברו לחקלאות קבלו את מנהג המצות ומנהג זה נעשה לאחד מעיקרי החג.

בשמות כ"ג 14 אנו מוצאים קשר בין חג המצות, קציר ואסיף ואין רמז ליחוד בין פסח חג המצות אין גם תאריך טויו לחוג את חג המצות גם בשמות ל"ד אין נזכר גם כן חג המצות בלי לחוג אותו בחודש האביב. יבהמשך נזכר קורבן פסח רחב, בדברי טז אנו מוצאים פסח חג אביב קורבן וגאולה כאחד. "שבע שבועות תספור לך מהחל החריש בטמה תחל לספור 7 שבועות עד ראשית הקציר הרי חג המצות הוא חג התחלת קציר השעורה. וקצרו בעיקר עניים למען אכילת קלי (לחם עניים) בויקרא כג כתוב לחם קלי לא תאכלו עד הביאתם את קורבן אלוהיכם. רואים שטמה מתחיל להתקשר עם עומר, בויקרא - מצות זה לא לחם שנחמץ אלא לחם שנאכל בחסרון בשעת דוחק. במידה שעבודת האדמה תפסה מקור בחייה הונח חגי התלויה בו. קורבן פסח בקורבן רועים הולך ובטל. וכך נבין את הכתוב במלכים ב' כ"ג 21. "כי לא נעשה פסח מימי השופטים אשר יפסחו את ישראל וכל ימי מלכות ישראל ומלכות יהודה".

בתקופת ישעיהו עם חדוש הפולחן חודש החג. ולמען חיזוקו נתן לו נוסף למוק החקלאי גם נימוק לא חקלאי, למען החוגים שסבר לאצסקו בחקלאות. קרבן פסח חודש כסטלשמקריב הכהן בירושלים בתאריך טויו לחודש הראשון. העומר אף הוא אינו מובא על ידי כל אחד והוא נשאר רק סמל אותו מניף הכהן (ויקרא כ"ג 11). פסח יחזקאל מתאר לנו כיצד חגו את החג בתקופה הסטורית ההיא, אין כאן זכר לשש קורבן פסח. מדובר בעיקר על הכהן שמקריב על המקום הזה קורבן חטאת פד. בהמשך גם החסבר ההסטורי לא הלהיב כנראה ונא הסבר נוסף. את חג חוגגים לא משני שפסח אדוני את ער ישראל אלא הקורבן נקבע כדי שח יפסח על עם ישראל.

בסכום אחוי התפתחות ארוכה קבל החג את בטויו כחג הגאולה, חג יציאת מצרים. קורבן פסח מצות ועומר הרי רק בטויו למעשה יקרו בעת מאורץ הסטורי שגאל אותנו מעבודות לחרות.

